

Arrest

nr. 154 452 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 augustus 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 27 april 2015 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.08.2014 werd ingediend door: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 04.12.2014 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij door de oorlog geen normaal en veilig leven kon leiden in het land van herkomst. Echter, de loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 17 jaar in Pakistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijk keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat beide ouders van betrokkene evenals zijn twee broers en zijn twee zussen nog steeds woonachtig zijn te Pakistan.

De elementen van integratie en van verblijf (met name het feit dat betrokkene sinds 2008 in België zou verblijven, dat hij zich tracht te integreren, dat hij een arbeidsplaats wenst te vinden, dat hij tracht een goede kennis te verkrijgen van de landstalen en dat hij getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

1.3. Op 27 april 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.12.2014, aan betrokkene betekend op 18.12.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van:

“- de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook hiermee samenhangend de zorgvuldigheidsplicht;

- artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens;

- de instructie van de federale regering van 19/07/2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet;”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat:

1. De Minister van Migratie- en Asielbeleid bij de bestreden beslissing volledig te buiten gaat aan de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en hiermee de voornoemde wetsbepalingen schendt.

Verzoeker beroept zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op criteria 2.8.A, het zich bevinden in een prangende humanitaire situatie en zijn duurzame lokale verankering.

2. Wat betreft het criterium 2.8. A. staat in de bestreden beslissing te lezen dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden aantoont teneinde zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België te kunnen doen i.p.v. de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Verzoeker is hiermee niet akkoord en is van oordeel dat hij voldoende aantoont moeilijkheden te hebben met het bekomen van een wettig verblijf aangezien hij niet in de mogelijkheid is terug te keren naar Pakistan met het oog op het bekomen van een visum voor België.

Verzoeker heeft noch de financiële mogelijkheden om terug te keren naar zijn land van herkomst, noch enige familie die hem aldaar zou kunnen opvangen.

Bovendien is verzoeker initieel uit Pakistan weggevlucht gelet op de oorlog die daar woedde en kan bezwaarlijk gezegd worden dat de regio vanwaar verzoeker afkomstig is, thans stabiel is.

Verzoeker maakt zodus zeer duidelijk om welke reden hij niet opnieuw naar Pakistan kan keren en deze reden maakt wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in België te doen.

Verweerder is onzorgvuldig geweest in haar besluitvorming en heeft haar beslissing niet voldoende gemotiveerd. Bovendien staat het onzorgvuldige bestuur duidelijk vast doordat verwerende partij in gebreke is gebleven waar nodig desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen betreffende de huidige veiligheidssituatie in Pakistan.

Deze gegevens zijn nochtans van manifest belang om te oordelen of het bevel om het grondgebied te verlaten in rechte en in feite verantwoord is en of dit al dan niet een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM;

Terwijl:

1. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat daarentegen geen enkele verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Volgens verzoeker heeft de Minister dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen;

De Minister verwijst louter en alleen naar het feit dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden kan aantonen;

Minstens had de Minister hier naar moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de individuele omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een eventuele terugkeer naar het herkomstland.

De Minister verwijst niet naar de huidige politieke en veiligheidssituatie in Pakistan, hetgeen echter wel de reden inhoudt waarom verzoeker niet opnieuw naar Pakistan kan afreizen.

2. De bestreden beslissing is zonder feitelijke grondslag en is bovendien niet naar recht verantwoord;

De bestreden beslissing betekent immers een inbreuk op artikel 8 EVRM nu verzoeker op gedwongen wijze zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst en hierdoor van zijn vrienden die allen in België verblijven gescheiden wordt.

3. De beslissing van de Minister staat niet in proportie met de hierdoor aan verzoeker berokkende nadelen;

Hij verkreeg een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl uit het dossier van verzoeker duidelijk blijkt dat er bijzondere nauwe banden met België zijn, waardoor bij de uitwerking van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending dreigt van artikel 8 EVRM;

Verzoeker zal hierdoor ernstige schade lijden en zal bij een gedwongen terugkeer aan zijn lot worden overgelaten in Pakistan.

Er is geen enkele opvang in het land van herkomst, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt;

De beslissing staat niet in proportie met het hierdoor aan verzoeker berokkende onherstelbaar nadeel;

4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In casu dient te worden vastgesteld dat de Minister bij zijn beslissing niet is uitgegaan van de juiste én volledige feitelijke gegevens. Er kan zelfs geen enkele motivering worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

De Minister had in zijn beoordeling tevens moeten nagaan of het bevel om het grondgebied te verlaten in casu in feite en in rechte gerechtvaardigd is, hierbij rekening houdende met het feit dat er een schending dreigt van artikel 8 EVRM, het gegeven dat verzoeker geen enkele opvang heeft in het land van herkomst en volledig aan zijn lot zal worden overgelaten en de huidige veiligheidsproblematiek in Pakistan.

De Minister is onredelijk tot zijn besluit gekomen en motiveert op geen enkele wijze waarom de bestreden beslissing gerechtvaardigd is en voorrang dient te krijgen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Nochtans heeft verzoeker conform artikel 8 EVRM recht op de bescherming van zijn privé- en gezinsleven.

Een afwijking hierop is mogelijk doch dient dan voorzien te zijn in de wet én gemotiveerd: Conform artikel 8 EVRM, lid 2:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd nu nergens uit blijkt dat aan deze voorwaarden werd tegemoetgekomen en dient op te wegen tegen de individuele bescherming van het recht op het privé- en gezinsleven.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en onzorgvuldig werd genomen met miskenning van bewijsstukken die werden voorgelegd.

Het middel is ernstig: de bestreden beslissing is niet deugdelijk gemotiveerd en dient om deze redenen te worden vernietigd.”

2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van “de instructie van de federale regering van 19/07/2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet”. Verzoeker heeft blijkens zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag ook niet om de toepassing van de instructie gevraagd. De bestreden beslissing maakt evenmin toepassing van deze instructie. De betrokken instructie werd vernietigd door de Raad van State (RvS 9 december 2009 nr. 198.769) en is derhalve niet meer aanwezig in het rechtsverkeer. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker de toepassing verlangt van criterium 2.8.A. van deze instructie dient te Raad op te merken dat hij vermog te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verwerende partij is zoals het hoort, mits aanwending van haar discretionaire bevoegdheid haar toebedeeld door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nagegaan of de door verzoeker aangevoerde omstandigheden buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker gaat niet in concreto in op de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door hem aangevoerde omstandigheden. Door de elementen die zijn zaak kenmerken te herhalen en te poneren dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht schendt, kan verzoeker de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen.

2.8. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij *“desgevallend bijkomende inlichtingen [dient] in te winnen betreffende de huidige veiligheidssituatie in Pakistan”*, maar hij gaat eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing stelt, *“Echter, de loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”* De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij ambtshalve de veiligheidssituatie in Pakistan dient te beoordelen, indien deze aan bod is gekomen tijdens de asielprocedure en verzoeker geen elementen verschaft die een ander licht werpen op de betrokken situatie.

2.9. Verzoeker koestert allerlei verwachtingen inzake de motiveringsplicht van de verwerende partij, maar de verwerende partij heeft te dezen geen andere motiveringsverplichting dan te motiveren waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en aan te geven op welke juridische en feitelijke grond een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt, wat te dezen geschied is.

2.10. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 17 jaar in Pakistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”*

2.11. Dit vormt een belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM waaraan verzoeker voorbijgaat. Verzoeker gaat niet in op voormelde beoordeling, poneert dat er geen enkele opvang is in het land van herkomst en dat hij aldaar aan zijn lot zal worden overgelaten. Met dergelijk bloot betoog toont verzoeker niet aan dat de in punt 2.10. gedane beoordeling niet pertinent, onzorgvuldig of strijdig is met artikel 8 EVRM.

2.12. Verzoekers niet nader geconcretiseerd betoog dat hij zal gescheiden worden *“van zijn vrienden die allen in België verblijven”* wijst niet op zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk – hieruit de positieve verplichting voortvloeit verzoeker hier te lande het verblijf toe te staan wegens het respect voor zijn privéleven.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA